

Putem fi înținați prin legăturile noastre?

Întrebări și răspunsuri

Întrebare: Putem fi înținați prin legăturile noastre?

Răspuns: Când Acan, la cucerirea Ierihonului, în ciuda indicației clare a lui Iosua, a luat ceva pentru sine din lucrurile date spre nimicire, Dumnezeu i-a spus conducătorului poporului: „Israel a păcătuit” (Iosua 7.11). Această expresie nu este echivalentă cu: „Există păcat în Israel”, așa cum din nefericire se afirmă câteodată. Dumnezeu a declarat: „Israel a păcătuit”. El a făcut poporul răspunzător. Într-adevăr, Israel a suferit o înfrângere la Ai. Dumnezeu nu a spus nici: „Israel este înținat”. Era vorba de problema responsabilității și nu pur și simplu despre înținare. Deși Israel nu știa nimic despre acest păcat, Dumnezeu i-ar fi spus poporului dacă l-ar fi întrebat înainte de bătălia de la Ai.

Marele adevăr al acestui verset este: Dumnezeu așteaptă de la credincioși să simtă păcatul celor cu care au părtășie ca fiind al lor propriu și să condamne păcatul împreună în judecată de sine. Acest punct este însă ignorat de marea majoritate, încât sunt numai câțiva care recunosc aceasta personal, ca de exemplu Ezra (capitolul 9), Neemia (capitolul 9) și Daniel (capitolul 9). Când s-a rugat, Daniel nu a spus că există păcat în Israel, ci: „Noi am păcătuit”. Deși el însuși nu era înținat prin păcat, simțea păcatul Israelului ca fiind al său și l-a recunoscut ca atare.

Dar deasupra lui Ezra, Neemia și Daniel se află exemplul minunat al Domnului Isus. El a fost absolut fără păcat, dar totuși a recunoscut păcatele lui Israel ca fiind ale Sale (Psalm 69.5). Dar nu numai atât! El le-a purtat la cruce ca și cum ar fi fost ale Lui. Ce har minunat!

În mod asemănător trebuie să vadă astăzi credincioșii starea tristă și decăderea Adunării, ca mărturie răspunzătoare a lui Dumnezeu în lume. Ar trebui să simțim aceasta ca propriul nostru păcat și să îl recunoaștem înaintea lui Dumnezeu, pentru că aparținem mărturiei creștine, chiar dacă nu putem avea părtășie cu toți credincioșii. Pe de altă parte ar trebui să ne simțim responsabilitatea pentru starea celor cu care ne găsim în părtășie practică, fie că suntem mulți, fie că suntem puțini. Să condamnăm în judecată de sine în fața lui Dumnezeu orice păcat care ar putea să apară printre noi. La fel ca credincioșii din Corint suntem și noi răspunzători să judecăm cazurile grave, ca de exemplu răul moral și doctrinar, care ar putea să apară în mijlocul nostru.

În Noul Testament se ridică rareori întrebarea cu privire la înținarea prin legături. Totuși este subliniată problema responsabilității cu privire la legăturile noastre. Astfel, în 1 Corinteni 5 nu se spune că adunarea din Corint a fost înținată prin păcatul unui om. Dar corintenii au fost trași la răspundere și li s-a cerut să măture aluatul cel vechi. Nu era vorba de faptul dacă fiecare în parte savura părtășia netulburată cu Domnul în acea adunare. Cu siguranță, au existat din aceștia, totuși ei erau răspunzători să acționeze cu adunarea și să dea afară pe cel care greșise.

Câteodată se afirmă că legăturile exterioare pe care le are cineva nu joacă nici un rol, pentru că se poate înțina numai din interior prin propria sa inimă. Dar acesta este un argument slab. Să lăsăm deoparte problema înținării, pentru că Dumnezeu știe dacă cineva este înținat sau nu în interior. Dar Scriptura subliniază în mod deosebit responsabilitatea cu privire la legăturile noastre.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între dreptate și fărădelege? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu: «Voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.» De aceea: «Leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice», zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6.14-17).

Noi nu trebuie să ne despărțim numai de necredincioși, ci și de principii stricate și rele, care sunt menținute în multe grupuri creștine. Fiecare credincios este răspunzător de a părăsi astfel de grupuri. Dacă dorește să mențină legătura, este neascultător față de Cuvânt. Cum poate fi primit astfel cineva la părtășia de la Masa Domnului? Să nu uităm că alții ne judecă pe baza legăturilor noastre exterioare, la fel cum oamenii judecau odinioară pe cei care mâncau carnea jertfită idolilor. Ei îi considerau pe aceștia ca unii care se aflau în legătură cu idoli (1 Corinteni 8.9, 10).

De aceea, deși nu știm în ce măsură este înținat fiecare în parte sau cât de mult savurează părtășia cu Domnul (Dumnezeu știe), suntem răspunzători să verificăm legăturile cuiva înainte de a-l primi la părtășia de la Masa Domnului.

L. M. Grant